

Poština plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

Junij 1936

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2,50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din 7 lir, 3,10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. štev. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, U. S. A.

Dragoceno darilo našim naročnikom.

Po namenu naših dobrotnikov in naročnikov berejo afriški škofje in misijonarji vsako leto

500 svetih maš.

Kdor ne more mnogo, naj stori malo.

Pristopite kot podpornik oz. podpornica k Družbi sv. Petra Klaverja. Edina obveznost je, da plačate svoj letni prispevek 5 din ali 3 lire.

Podporniki Klaverjeve družbe morejo dobiti mnogo popolnih in nepopolnih odpustkov. Deležni so tudi vseh molitev afriških misijonarjev in krščenih zamorcev. Prosimo, pošljite svoj prispevek in ime na Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.

Predobre za v peč.

Ne v peč, ampak za uboge misijone izkoristite rabljene pisemske znamke. Mi jih zbiramo in hvaležno sprejemamo. Vsaka znamka je dobra. Pustite znamke na papirju, to je sedaj moderno. Izrežite jih tako, da ostane okrog znamke še za prst široko papirja. Povejte to tudi svojim znancem in prijateljem, hvaležni vam bomo. Pošljite znamke kot »vzorec«, prevezane z vrstico na naš naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.

Spomin na umrle.

† Misijonski škof Karel Cox, iz kongreg. Marije Brezmadežne. — Preč. o. Julij Torrend, D. J., misijon Chikuni, Sev. Rodezija. — Preč. o. Giandomenico, misijonar kapucin. — Filip Okorn, Loke-Trbovlje; Magdalena Podgoršek, Bukovica.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Stu

Ti si Peter!

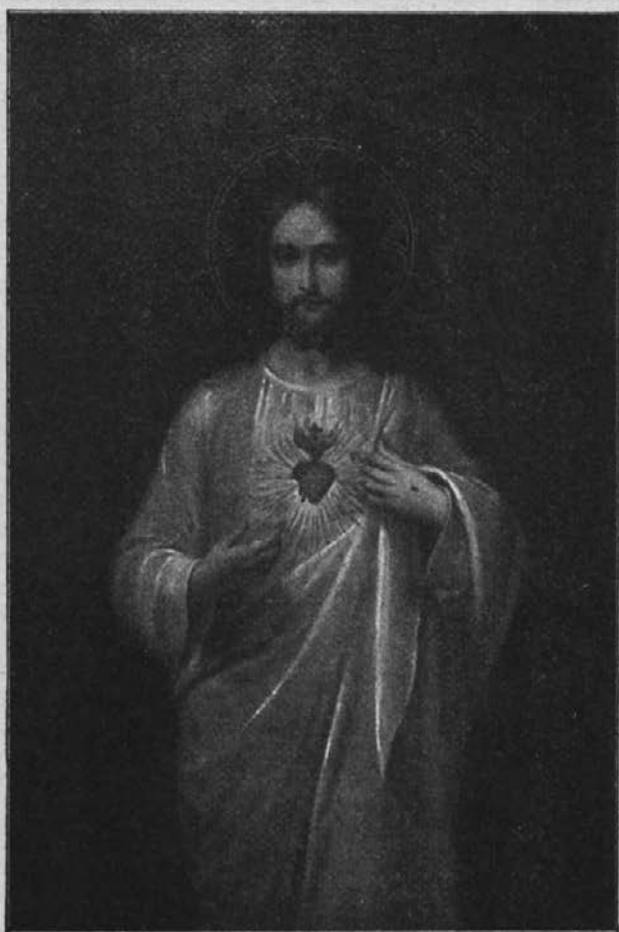
(K sliki na I. strani.)

Ti si Peter! — Oso ljubezen
za resnico si zastavil,
ti si Peter — trdna skala,
nanjo Cerkev bom postavil.
Zmagala ne bo je nikdar
moč pekla z zavistjo svojo,
Peter, glej, nebeške ključe
bom izročil v roko tvojo.

Ti si Peter! — Kar na zemlji
boš zavezal — in razvezal,
bo potrjeno v nebesih,
do Boga tvoj glas bo sezal.
Pojdi, pasi mojo čredo,
tvoji skrbi jo izročam,
jagnjeta in ovce moje
ti v ljubezni priporočam.

Ti si Peter! — Ti jih vodi,
da ne zgrabi volk jih ljuti,
kar je šibko, izgubljeno,
večjo naj ljubezen čuti!
Cerkev na mogočni skali
danes se bori, zmaguje,
saj nad njo nevidni Kristus
v vidnem poglavarju čuje.

M. Elizabeta.

Presveto Srce Jezusovo, v Tebe zaupam!

»Ob vznožju Srca Jezusovega molim za Vas in Vaše podjetje, ki stori toliko dobrega. Povejte Vašim dobrotnikom, da se po naših cerkvah in šolah mnogo zanje moli. Ljubi Bog naj jim vse povrne. Kako je molitev teh ljubih črncev močna in vplivna na Srce Jezusovo!«

P. Alojzij, misijonar kapucin na Seyšelskih otokih.

Praznik Srca Jezusovega v Buta (Kongo).

Poroča p. Reeth, misijonar premonstratenec.

Letos smo obhajali praznik presv. Srca Jezusovega v misijonu Buta z večjo slovesnostjo ko druga leta. Že k 5. sv. maši zjutraj se je zbralo toliko vernikov kot v največjih praznikih. Med sv. mašo je en gospod neprestano obhajal. To je bilo prostovoljno skupno obhajilo vse naše fare. Med farane štejemmo večinoma delavce in uslužbence, ki so zaposleni pri raznih trgovskih podjetjih v Buta. Tudi ob $\frac{1}{2}$ 6 je bilo mnogo ljudstva pri sv. maši; skoraj vsi so pobožno prejeli sv. obhajilo. Glavna služba božja pa je bila ob $\frac{1}{2}$ 7. Tudi sedaj je bila cerkev natlačeno polna.

Prišli so k službi božji vsi člani bratovščine presvete Srca s svojimi znaki in z zastavo. Tako tudi člani evharistične božje zveze. Pred začetkom službe božje je duhovnik nakratko nagovoril navzočne, pri čemer je razlagal besedilo praznika: »Zajemali boste vsi veseli iz studencev našega Odrešenika.« Prepeval je zbor pevcev Marijine družbe. Med to mašo sta dva duhovnika neprestano obhajala. Prejelo je do 1000 vernikov sv. obhajilo. Nato je bilo 12 članov nanovo sprejetih v evharistično vojsko. Na koncu so vsi člani na glas molili posvetitev evharistične vojske v jeziku Lingala. — Ob 8 je bila vsa slovesnost končana.

Tisto dopoldne sem šel previdet nekega bolnika. Pot me je peljala mimo nekega studenca. Začudil sem se, videč, da je mnogo ljudstva, zlasti žensk in otrok, zajemalo vodo iz studenca. Poizvedel sem pozneje in ginjen dognal, da so si s tem klicali v spomin besede današnjega govornika o zajemanju iz studencev našega Odrešenika. Obenem mi je prišlo na misel, koliko je še duš, ki žive v poganstvu, a nevede hrepene po studencih ljubezni in resnice, katero hrepenenje bi jim utešila naša sv. vera.

Popoldne ob 4 je bil slovesen blagoslov v cerkvi. Zopet so bili vsi prostori polni. Pred izpostavljenim svetim Rešnjim Telesom je duhovnik skupno z množico molil litanije Srca Jezusovega s posvetilno molitvico. Kar čutilo se je, kako vsa množica želi le to, da bi Jezus kraljeval v srcih vseh. Nazadnje so pevci s kora zapeli še pesem k Srcu Jezusovemu. Tako je minil dan, ki je bil ves posvečen presvetemu Srcu Jezusovemu.

Pobožnost do presv. Srca Jezusovega v Kumbo.

Poroča preč. p. L. Anderwater, millhillski misijonar.

Misijon presv. Srca Jezusovega v Kumbo je bil že pred vojno ustanovljen. Po vojni so naši misijonarji zopet med prvimi prišli v ta kraj. Leži v obližju Banzo in prebiva na tem kraju do 20 tisoč ljudi. Misijon ima 25 zunanjih postaj in šteje približno 4700 kristjanov in 1800 katehumenov, katerih število je vsak dan večje. Večina ljudstva prebiva po zunanjih postajah, a prihajajo zelo pogosto v Kumbo.

Pobožnost do presv. Srca Jezusovega se zelo širi. Ob prvih petkih se zbere do tisoč in še več ljudi, ki pridejo po dva do tri dni hoda daleč iz svojih vasi, raztresenih po gozdovih. Nekoč, ko je hotel eden izmed misijonarjev obdarovati s svetinjcami vse one, ki so se udeležili pobožnosti deveterih petkov, mu je bila zaloga premajhna. Med verniki je razširjena še druga lepa navada: potem, ko so opravili eno pobožnost deveterih petkov, pridejo k nam, naj jim naznanimo kak dober namen, da bodo opravljali še eno. Naročimo jim, naj molijo za kakega grešnika ali kaj podobnega. — Dokler bodo ljudje toliko držali na prve petke, se nam ni treba bati, da bi bile te slovesnosti brez udeležencev. Sami vidimo, kako vedno iznova pričenjajo to lepo pobožnost in to vselej v drug namen. Moram reči, da se kar vidi, kako blagoslov presvetega Srca spremlja vse naše misijonsko delovanje. — Skoraj vsak, ki umrje, je previden za zadnjo uro.

Nov misijon Srca Jezusovega

namerava ustanoviti p. Sylla, oblat Brezmadežne v Mauthe. Takole piše:

Zadnjo nedeljo so bili v Mauthe krščeni prvi kristjani. Sicer jih je bilo le pet, vendar začetek je storjen. Sedaj nam bo treba še enega katehista tja poslati, da bo v verskem oziru zanje skrbel in še drugih pridobil. Dozdaj nismo še imeli prilike, da bi imeli javno službo božjo, ker nimamo poslopja za to. Za nedeljo smo najeli neko sobo, in je prišlo mnogo ljudi. V prostoru je bilo 90 ljudi, zunaj gotovo še 40. Privabil jih je glas harmonija, ki smo ga

bili v ta namen vzeli s seboj. Postavili smo oltar z lepo podobo Srca Jezusovega, ki je bila ljudem zelo všeč. Tudi ta misijon bomo posvetili presv. Srcu Jezusovemu.

Blaženi zamorski mučenci ugandski, ki so bili mučeni leta 1886 in slovesno proglašeni za blažene dne 6. junija 1920.

Svečanost v čast mučencem iz Ugande.

Poroča s. Julija iz kongregacije Dragocene Krvi.

Na sončnem gričku ne daleč od Isopoki, mesteca v Natalu, leži duhovsko semenišče za črnce in pol-bele domačine. Tu se vzgaja precejšnje število temnopoltih mla-

deničev, ki se vneto pripravljajo za svoj duhovski poklic, da bodo mogli pozneje delovati za dušni blagor svojih rojakov. Z besedo in dejanjem kažejo, da čutijo v sebi poklic za kaj višjega kot je to, da bi pasli domačo čredo krav in ovac. Ugandski mučeniki so jim zgled, kaj morejo tudi zamorci storiti za Boga. Te mučence sedaj v južni Afriki zelo časte; tukajšnje semenišče ima celo relikvijske od njih. Njim v čast je postavljen lep oltar s tabernakljem, ki ima steklena vratica. Ker so ostanki mučencev v monštranci, jih morejo verniki dobro videti.

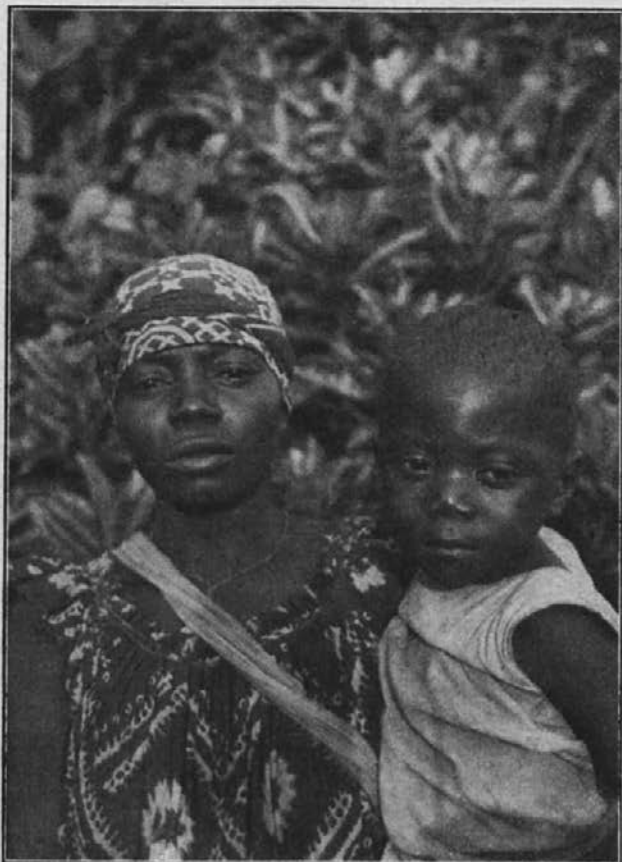
Na praznik presv. Trojice je bila velika slovesnost v čast tem mučnikom. Prišel je preč. g. škof in mnogo duhovnikov; pa tudi okrog dva tisoč zamorcev iz okolice, saj je bilo treba izkazati čast tistim, ki so nekoč bili tudi zamorci. Na prostem smo postavili oltar in ga lepo okrasili in pokrili, da je bil kakor v šotoru. Tu se je opravila daritev sv. maše. Vsi so lahko videli na oltar in pazili na glavne dele sv. maše. Genljivo je bilo videti škofa, ko je v spremstvu toliko duhovnikov stopal k oltarju in so med tem peveci-bogoslovci peli slovesno vstopnico: *Ecce sacerdos magnus!* Klopi sicer ni bilo, zato je pa mehka trata ljudem služila, da so pokleknili oziroma posedli. Zlasti otrokom se je prijetno zdelo, ko so mogli biti pri sv. maši kar na prostem, na trati sedeč sredi sonca in zraka. Lahko so peli za pevci:

V travi na kolenih
pred tabo zdaj klečim — itd.

Ko je zvonček povabil k sv. obhajilu, so mnogi pristopili k mizi Gospodovi pobožno in sklenjenih rok. Po sv. maši je bila pridiga, ki je ljudem predočila življenje svetih mučencev in jih bodrila k posnemanju. Najbolj slovesno pa je bilo, ko je preč. škof dvignil monštranco s svetinjami mučenikov in jo dal poljubiti vernikom. Tudi v sreih starih misijonskih pomočnic, ki so že do pol stoletja nekatere izmed njih svoje moči žrtvovale procvitu misijonov, je zaplapolala ljubezen v novem ognju. 85 letna misijonska sestra Angela je hotela tudi skazati svetinjam čast in spoštovanje in je lezla ob roki mlajše sestre do pred škofa, da poljubi svetinje. Prepričana je bila, da jih bo kmalu videla blažena med blaženimi v nebesih. Potem so prišli v dolgih vrstah možje, žene, otroci, ki so hoteli počastiti svoje črne sorojake nebeške.

Na oltarju sta stali dve lepi sliki, ki sta predstavljali črne mučenike. Izvršil ju je umetnik-domačin samouk.

Ena slika je predstavljala prizor, ko mučenike zažigajo kot žive baklje in se poganski rablji vesele, ko se plameni ovijajo okrog žrtev njih grozovitosti. Druga slika je

Matere so prišle tudi z otroki, da počaste svoje brate-mučence, ki so se dali raje sežgati, kot da bi zatajili vero v pravega Boga.

kazala enega izmed mladeničev v nebeški slavi, oblitega od mile svetlobe, kako dviga roke k molitvi in prosi za svoje mučitelje.

Naj bi ta prelepa slovesnost zapustila v vseh udeležencih neizbrisen spomin in v nemala naše kristjane k vedno večji gorečnosti. Upajmo, da se bo pri nas krščanstvo vedno bolj ukoreninilo in zajelo vsa ljudstva temne Afrike. Dal Bog svojega blagoslova!

Kako so mučenci Ugande mogočni in dobrotljivi.

Piše p. Ranz, od Belih očetov.

Prejel sem pismo iz misijona v Naddangiri od dobrega kristjana D. M., ki je oče šestih otrok in že 16 let vnet misijonski apostol. Naj Vam pismo prepisem, kakor se dobesedno glasi:

»Neki D. K., ki stanuje v Bakka v provinci Buziro, je bil že več mesecev zelo bolan. Bolela ga je noga, tako, da je mogel hoditi le ob bergljah. Dve leti ga je noga neprestano bolela in se že začela sušiti, čeprav je rabil različna zdravila. — Pa mu je prišla misel, da so mučenci Ugande še vedno mogočni in imajo sočutje s trpečimi. Ti bodo pomagali, ako jim potožim. — Preskrbel si je svetinjo teh mučnikov in jo polagal na svojo bolno nogo. Neko noč, ko je spal, se mu je sanjalo o mučenikih. Slišal je glas, ki mu je rekel: »Prihodnji petek, ko bodo molili križev pot, moraš tudi ti z drugimi moliti in boš ozdravel.« V petek je bolnik vzel svoje berglje in je s težavo odkreval v cerkev v Naddangiro (pet milj daleč) in dospel tja ko je skupaj zvonilo in so se verniki zbirali k službi božji. Med molitvijo je začutil, kako mu leze življenje v bolno nogo in kako bolečine popuščajo. Kmalu je odložil svoje beglje, pokleknil in molil z drugimi. Po službi božji mu berglje niso bile več potrebne. Brez njih je šel domov v Bakko, od koder je bil zjutraj prišel ves zmučen. In kako hitro je šel! In niti najmanjše bolečine ni čutil več.

Od tega časa je Bakka zaslovela kot posebni kraj, kjer ugandski mučeniki pomagajo ljudem. Naj ostanejo še naprej dobrotniki trpečih in naj se njih slava širi v okolicu. Res se to že sedaj kaže. Naš ozdravljenec je od tedaj dalje že krstil deset Malahitov, dvajset otrok in dva muslimana, ki so ga klicali ob svoji smrtni uri. Sedem drugih protestantovskih otrok so nesli h krstu v cerkev, sedem odraslih pa se je vpisalo v redni pouk v katekizmu, da se bodo pripravili na sv. krst. Torej vsega skupaj 46 novoizpreobrnjenec, kar je vsekakor lepa žetev.

Popolni odpustki,

katere morejo dobiti člani Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

29. junija, sv. apostola Peter in Pavel.

1. julija, praznik dragocene Krvi.

Prvi domači duhovniki v Kamerunu.

V vzhodnem Kamerunu se misijonska misel zelo lepo širi. Lahko se reče, da je to kraj, kjer se ljudje izpreobračajo h krščanstvu kar trumoma. Do l. 1931 je bil ves veliki Kamerun en sam vikarijat; od tedaj pa se deli v dva vikarijata: Jaunde in Dualo. Tu sem je prišlo 8. decembra 1935 osem duhovnikov-domačinov, ki so vsi dovršili svoje študije v semenišču v Jaunde. Ker so štirje bili iz vikarijata Jaunde, štirje pa iz Duala, se je en in isti dan vršilo mašniško posvečenje v Jaunde in v Edea, kjer stanuje škof z Duala Le Mailloux.

Ker so privreli kristjani od blizu in daleč, se je vršilo posvečenje na prostem. Pomislite: v Jaunde jih je po zatrdilu škofa Vogta prišlo do 30 tisoč, v Edea pa 15 do 20 tisoč zamorcev. Na obeh krajih so v ta namen postavili zasilen paviljon, ki je bil spredaj odprt.

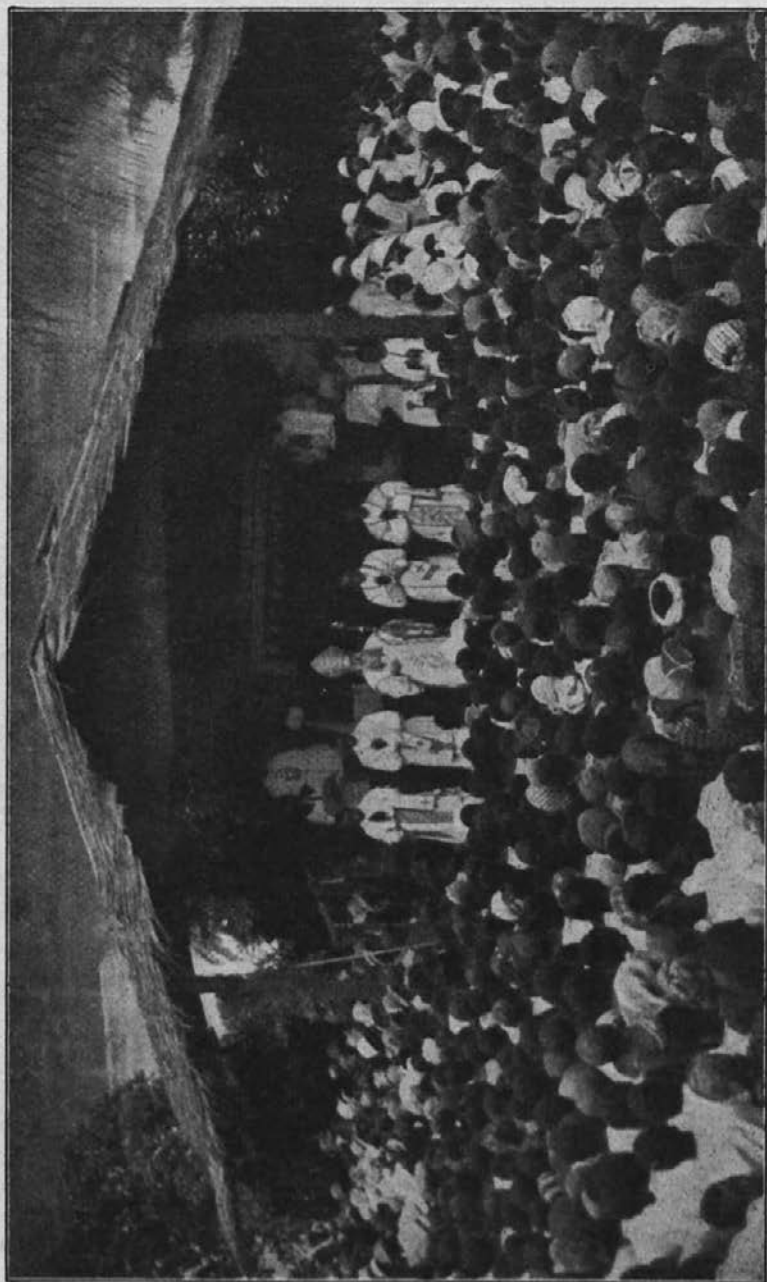

Posvetitev prvih duhovnikov-domačinov v misijonu Jaunde.

Kako se je slovesnost vršila v Jaunde, nam poroča semenišnik-domačin p. Etundi, ki študira filozofijo:

8. december 1935 je za naš Kamerun znamenit dan, ki nam znači začetek nove dobe. To je doba domače duhovščine: zato važna z zgodovinskega in verskega stališča.

Osem kandidatov je bilo: štirje iz vikarijata Jaunde, štirje iz Duala. Da so se mogli posvetiti Bogu, so nekateri

Posvetitev prvih duhovnikov-domačinov v misijonu Edeja.

doprinesli velike žrtve. Eden se je odpovedal svoji nevesti, drugi je pustil dobro službo, tretji delo v nasadih. To so same take stvari, ki povprečnega Kamerunca zelo mikajo. Danes, ko so na cilju, lahko govore Bogu: »Glej, vse smo zapustili in šli za Teboj...« Vsak začetek je težak; ta je bil tudi. Zgubili so marsikaterega tovariša, treba je bilo marsikatero zabavljico preslišati od domačinov, ki niso mogli verjeti, da bi kdo iz Kameruna mogel postati duhovnik. Chindi mot sada? (Kaj, da bi zamorec bil duhovnik?) Pa vse to jih ni oplašilo, da bi se bili izneverili svojemu poklicu.

Ura je 7 zjutraj. Od vseh strani drdrajo vozovi, natrpani z ljudmi. Šolsko dvorišče, ki je 100 m dolgo in 100 m široko, se napolni z ljudmi. Ko ni več prostora, splezajo nekateri na palme, drugi na mongo-drevesa, da bi videli obrede, ki se bodo vršili pod šotorom, postavljenem v ta namen.

Tudi mi se prerinimo do tega šotora. — Misijonske sestre so ga prelepo okrasile. Pri vhodu so odmerjeni sedeži za gospoda guvernerja in kolonialnega inšpektorja; pri oltarju pa za našega preč. škofa Vogta in pomožnega škofa Graffina. Na obeh straneh so klopi za misijonarje in Evropece. — Slovesnost se prične. Množica utihne. Slovesno koraka škof Vogt h koru. Godba poglavarja Karla Attangana igra. Ganljivo je videti poleg škofa starejše misijonarje vikarijata, ki so že 15 do 20 let v Kamerunu in so res pravi junaki afriškega solnca.

Štirje izvoljenci kleče v molitev zatopljeni pred oltarjem. Arhidijakon jih pozove, naj stopijo pred škofa, ki sedi na sedežu z mitro na glavi. Ta jim zastavi vprašanja, kakor jih predpisuje rimski pontifikal. Ljudje so vedno bolj zbrani. Upajmo, da bodo uvaževali škofove besede, da morajo spoštovati in ubogati vsakega duhovnika, naj bo bel ali črn, ker vsak je božji namestnik.

Drugi dan so pristopili novi posvečenci k oltarju Gospodovemu, ki je veselje njih mladosti. Domačini skoraj niso mogli verjeti, da je res, ko so videli svojega sorojaka stopati v mašniških oblačilih k oltarju. Jaz sem pri tej prvi sv. maši ministriral svojemu nekdanjemu učitelju, za kar so me moji tovariši kar zavidali; morebiti so tudi sami želeli sv. milosti, ki jih Bog ob prvi sv. maši tako obilno deli.

Zdaj imajo Kamerunčani svoje domače duhovnike. Ali jih bo mar dovolj za vso deželo. Nikakor ne, vsaj v doglednem času še ne. Bog se je ozrl na nas in nam dal

mašnikov, ki so tu doma. Naj bi Brezmadežna varovala te prvine duhovskega stanu. Naj bodo kakor seme za bodoče vrste duhovnikov po zgledu Srca Jezusovega.

Novomašniki v Edeja.

V Edeja se je mašniško posvečenje vršilo podobno. Naj omenimo nekatere podrobnosti, ki nam jih je poslal apostolski vikar škof Le Mailloux:

Oče enega izmed novomašnikov je bil prvi katehist našega misijona Edeja. Ob posvečevanju svojega sina je sedel na častnem mestu. — Po slovesnosti so novomašniki podelili škofu in zbranemu ljudstvu novomašniški blagoslov. Potem se je množica razšla. Vsak je bil ginjen in navdušen. Duhovniki in škof in namestnik guvernerja pa so se zbrali h kosilu.

Prva posvetitev zamorskih duhovnikov v misijonu Edeja. Spredej verniki pred provizorično kapelo, zadaj misijonska šola.

Drugi dan so se posamezne vasi slovesno pripravile na sprejem rojakov-novomašnikov, ki so darovali sv. mašo vsak v svoji rojstni vasi. Naši zamorci so ponosni na svoje duhovnike. O božiču bodo šli novomašniki v tiste misijon-

ske postaje, kjer ljudje še niso videli mašnika-domačina. Ne da se povedati, kako ljudje ljubijo svoje domače mašnike. O, da bi vedno tako bilo. Naj bi to pripomoglo, da se izvrši želja Srca Jezusovega, da naj bo ena čreda in en pastir — tu in po vsem svetu.

Pogumna Otilija.

Piše s. Ferdinanda, misijonarka v Vzhodni Afriki.

Otilija je mlada katehumenka v misijonu N. Lj. Gospe v Mondovi. Po zamorsko ji pravijo Njavera. Stara je 17 let in zaročena z enim naših črnih katehistov, učiteljem Celzijem Ngatya. O božiču bo prejela sv. krst. Oprostitute, ako bom njeno zgodbo pripovedovala precej na široko; hočem s tem pokazati na veliko revščino Kamovih hčerā.

Njavera je bila stara 10 let, ko je izgubila mater. Mati ji je zapustila 3 letnega nemega bratca. Oče je bil lenuh in zapravljivec in se je malo brigal za svojo družino; zato je morala Njavera čisto sama vzgajati bratca. Razen tega je morala obdelati polje, pri čemer ji je leni oče le malo pomagal. Po delu so ji roke padle od utrujenosti navzdol, pa je morala še iz reke nanositi vode. Tudi zvečer še ni mogla iti k počitku, kajti treba je bilo hitro pripraviti večerjo, če ne je bila tepena. Mali bratec je bil navezan le nanjo in je le njo razumel. Ker se ji je smilil, je svojo hrano delila z njim tako, da je zanjo le malo ostalo.

Bratec in sestra sta se ljubila in sta bila navzlic vsemu srečna. Toda deček je bil zaradi pomanjkljive nege od dne do dne slabotnejši. Zaman se je deklica trudila, da bi zaslužila kaj denarja, da bi mu kupila banan. Kadar se je oče zvečer vrnil domov, je začel preklinjati oba otroka, stiskal pesti in zahteval jesti. Hči mu je trepe-daje dala jedi.

Neki večer je bil deček precej slab in Njavera se je ustrašila, ko mu je položila roko na čelo: glava mu je bila vroča ko ogenj. Jasno je bilo, da je otrok resno bolan. Stokal je nepretrgoma. Njavera mu je ponudila jedi in pijače, pa ni mogel ničesar zaužiti. Ko je oče zvečer pijan domov prišel, ga je deklica zaprosila, naj pride čarovnik, da daruje, ker je deček za smrt bolan. Oče pa ni hotel nič slišati; legel je krohotaje se ob ognju na tla in zaspal. — Njavera je držala bratca v naročju in gledala, kako vedno bolj slabi. Tako je minilo nekaj ur. Ko se je zasvitalo in so umolknili volkovi in se je prvi glas zvona razlegal iz

misijona, se je Njavera splazila iz kože in jo ubrala proti misijonu, da dobi kako zdravilo za bratca. Bila je prepričana, da jo bodo uslišali. Pred cerkvijo je naletela na sestro, ki je obstala radovedna, kaj hoče jokajoča deklica z bratcem v naročju. Pogladiła je malega bolnika preko čela in je deklico prijazno povabila v misijonsko lekarno. Toda bolj je bilo treba dušnega zdravila nego telesnega. Sestra je vzela posodico s krstno vodo in oblila bolnikovo čelo. Deček je še parkrat zdihnil, potem pa mu je omahnila glavica Njaveri na ramo. Nedolžna duša je splavala proti nebeškim višavam.

Deklica je glasno zajokala in hotela zbežati z mrtvim dečkom. Ni vedela kam. Samo daleč proč si je želela vsled silne žalosti. Sestra pa jo je pridržala in ji odvezla malo trupelce, da se bo dostojno pokopalo. Njavera je ostala ves dan v misijonu, kjer so ji dali jesti in jo oblekli v novo obleko. Šele zvečer se je vrnila domov in ves čas mislila na bratca, ki ga poslej ne bo mogla več pestovati.

Ko je oče zvečer zopet ves divji prišel domov in zvedel, da je deček umrl, je zahteval, da pride čarovnik in daruje dar v očiščenje Njavere, ker je truplo bratcovo bila držala v naročju. Kar se pa tiče mrlička — no, bilo mu je prav tako. Odpadlo je breme in nadlega pri hiši.

Od onega dne, ko je bila Njavera spoznala misijon in sestre, ki so ji bile dale jesti in jo oblekle, je imela veliko veselje in tolažbo v misijonu. Kako je ljubila ta kraj, od koder se je širila luč krščanske vere in tolažbe. Vsako nedeljo je prišla v cerkev, kak delavnik tudi v šolo. Po nekoliko letih je zrastle v dobro, pobožno, pridno in ubogljivo deklico. Želela si je sv. krsta in prosila zanj. Ker pa se je oče temu ustavljal, ji je mogel predstojnik misijona obljubiti sv. krst le v tem slučaju, ako jo kak krščanski mladenič zaželi v zakon in jo odkupi. Ako se to ne bo zgodilo, bi jo znal odkupiti kak zagrizen pogan, in to bi ji bilo v veliko oviro v krščanskem življenju. Vsled njenih lepih lastnosti jo je kmalu zasnil Celzij Ngatya, mlad mož v misijonski postaji. Njavera je privolila v to zvezo in je začela sanjati o lepi bodočnosti, o koči in poštenem krščanskem življenju v zakonu.

Celzij je takoj šel k njenemu očetu in sta se dogovorila, da mu dá hčer za 60 ovac. Celzij pa jih je imel zaenkrat le 40. Tako je bilo videti, da se bo poroka zavslekla za več mesecev, morda za celo leto. Njavera je hotela navzlic temu ostati trdna in stanovitna.

(Dalje prih.)

Začel sem zidati nov samostan — brez denarja. Ves sem v skrbeh. In načajajo mi. Že dobljene pravice za zidanje samostana sem izgubil in jih ne morem najti, čeprav jih iščem že tri mesece. Večkrat sem jokaje prosil pokojno ustanoviteljico Marijo Terezijo Ledochowsko za pomoč in obetal javno zahvalo, ako bom uslišan. In glejte: danes sem na izreden način dobil v roke potrebne dokumente. Bogu bodi hvala. In Mariji Tereziji zahvala! Kadar bom v težavah, vselej se bom zatekel za pomoč k Vaši ustanoviteljici.

Pater A. T. provincijal.

Že pol leta sem hudo trpel vsled živčne bolezni in vsled krvnega pritiska, tako da sem svoje duhovske dolžnosti zelo težko opravljal, zlasti pridigo, obhajanje in binacijo ob nedeljah. Držal sem se navsveta zdravnika in se mi je bolezen izdatno zboljšala, in to: 1. brez posebnih zdravil; 2. vsa duhovska opravila sem opravljal lahko in mirno brez živčnega vznemirjenja, kar dotlej nikdar ni bilo. Za to izboljšanje se imam v prvi vrsti zahvaliti ne toliko zdravniku, kot priprošnji Vaše ustanoviteljice Marije Terezije Ledochowske. Vidim, da se tudi tokrat nisem bil zaman obrnil nanjo. Gotovo to ni čudež, pač pa izredno uslišanje na njeno priprošnjo. Župnik Z. v I.

V hudi bolezni naše drage mamice sem se z devetdnevnicco zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in nam je pomagala. Iskreno se ji zahvalimo in še nadalje prosimo pomoči, da bi mamica popolnoma ozdravela.

F. Tihec, Teharje.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za ozdravljenje oči in se ji še naprej priporočam.

F. B., Cerknica.

Služabnici božji Mariji Tereziji se iskreno zahvalim za čudežno uslišanje v bolezni.

A. P., Bled.

V neki težavi sem se zatekel k služabnici božji Mariji Tereziji in sem bil uslišan. Srčno se ji zahvalim in priporočam še v neki drugi zadevi.

M. M., Bistrica.

Tisočera zahvala Mariji Tereziji za ljubo zdravje moje drage mamice.

M. T., Žeger.

V neki zelo nujni zadevi sem se zatekel k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in sem bil uslišan. Za uslišano prošnjo se iskreno zahvaljujem. Priporočam se še nadalje in prosim javne objave v »Odmevu«.

Nadalje se zahvaljujejo služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za pomoč in uslišanje v raznih zadevah: I. P., za uslišano prošnjo se ji še priporočam za zdravje otrok in moje bolne noge. — A. B., Ljubljana, za uslišano prošnjo in se ji še priporoča. — A. M., Celje, za uslišano prošnjo in se ji še priporoča. — J. M., Ljubljana, za uslišano prošnjo. — M. Z., Ljubljana, za dobljeno zdravje. — M. I., Ljubljana, za uslišano prošnjo in se še priporoča. — A. T., Konjice, za ljubo zdravje in se še priporoča. — Fr. C., Beograd, se iskreno zahvali za srečno prestano operacijo. — V. P., Ljubljana, zahvalim se za rešitev v važni zadevi in darujem po obljubi 50 din za uboge zamorčke. — G. H., Petrovce, za uslišano prošnjo v važni zadevi. — M. Z., Ambrus, za uslišano prošnjo. — M. K., Zalog, zahvalim se za pomoč v smrtno nevarni bolezni in se še priporočam za popolno ozdravljenje. — I. S., Bled, za pomoč v neki važni zadevi in se ji še priporočam. — Ž. J., Maribor, za uslišano prošnjo in se ji še nadalje priporočam. — B. P., Bled, za uslišano prošnjo. — A. Č., Maribor, za uslišano prošnjo. — J. J., Celje, za zdravje na nogi in se ji še nadalje priporočam. — M. M., Ljubljana, za uslišanje v neki važni zadevi, pošilja za misijone 50 din. — M. J., zahvala za zdravje nečaka bogoslovca.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: N. N., J., za pomoč v gmotni stiski ter v dveh važnih in težkih zadevah. — P. N., Ljubljana, v važni družinski zadevi. — M. B., Maribor, za nujno pomoč v neki zelo zamotani zadevi. — P. N., Rače, v neki važni zadevi. — A. B., Cerklje, za ljubo zdravje. — S. P., Žetale, za pomoč v težki bolezni in v neki drugi silno važni zadevi. — M. S., Zavodnje, za ljubo zdravje v glavi; če bo prošnja uslišana, obljubim dar za pet zamorskih katekizmov. — Teran, Ljubljana, za ljubo zdravje. — M. P., Dravljje, za ljubo zdravje. — A. S., Cirkovci, za ozdravljenje hude bolezni na obrazu. — U. H., Sv. Jernej, za ljubo zdravje. — T. A., Št. Janž, v neki posebni zadevi. — P. M., Retje, za uslišanje v neki važni zadevi. — H. J., Priše, za ozdravljenje in pomoč v hudi bolezni. — M. B., Šiška, v neki posebni zadevi. — H. P., Prevalje, za ljubo zdravje. — M. B., Šiška, za uslišanje prošnje. — T. M., Tepanje, v neki važni zadevi. — I. J., Ljubljana, za zdravje in v neki važni zadevi. — Ponikve, prosimo »mamico zamorčkov« pomoči v veliki stiski in v več važnih zadevah. Če bo prošnja uslišana, obljublamo podpirati črne katehiste in razširjati »Odmev« in »Zamorčka«. — J. S., Ljubljana, za spreobrnjenje neke osebe in za pomoč sinčku, da bi bil priden. — Družina S., Rožna dolina, za ljubo zdravje in za pomoč v težki družinski zadevi; obljublja dar, če bo prošnja uslišana. — T. A., Cerovo, za ljubo zdravje. — J. M., za pomoč v važni zadevi. — V molitev se priporoča bolan grešnik in brezposelni brezverec. — P. C., Sv. Katarina, v neki važni zadevi. — A. B., T., učiteljica, za ljubo zdravje.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pismen in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavnik in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čec.

Podpora zamorskih bogoslovcev.

Kako plemenito in koristno delo je podpirati pridne zamorske mladeniče, da dosežejo duhovski poklic. Sami tega ne zmorejo, ker so revni in brez sredstev. Misijonarji tudi nimajo denarja, čeprav bi tako nujno rabili kar moč veliko novih misijonarjev. Ker žetev je velika, delavcev malo.

Ako hočeš biti deležen apostolskega plačila, podpiraj zamorske bogoslovce. Vsak dar v ta namen se hvaležno sprejme. Kdor pa želi *posinoviti* zamorskega bogoslovca, naj se za podatke obrne na naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

Naša slika na zadnji strani ovitka: Msgr. de Saune, apostolski vikar v Tananarivi, otok Madagaskar, Afrika, s svojimi zamorskimi bogoslovci. Msgr. de Saune je že pred nekaj leti umrl. Njegov naslednik je msgr. Fourcadier. Bogoslovci, katere nam predstavlja naša slika, so že vsi posvečeni v mašnike. Da, nekateri so že blaženo umrli kot žrtev svojega duhovskega poklica, ob času neke vrste kuge, ki je tam razsajala.

Za najpotrebnejše misijone v Afriki so zbrale gospe v Jožefišču, Ljubljana, 50 Din. Bog povrni!

Zahvale.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Mali Tereziki, bl. Hemi, škofoma Slomšku in Baragi, služabnici božji Mariji Tereziji: A. M. C., Nazarje; M. B. in M. N., za uslišano pomoč v važni zadevi; Micka Pregl, za uslišano prošnjo in se še priporoča; R. R., Petrovče, za pomoč v veliki nesreči pri živini; M. R., Brezje, za dobljeno zdravje in uslišanje v važni zadevi; L. G., Sv. Lovrene, za uslišano prošnjo; A. L., za uslišano prošnjo; L. P., Solčava, za rešitev iz velike stiske; M. G., Petrovče, za uslišano prošnjo; N. T., P., za dobljeno ljubo zdravje; A. K., Radovljica, za pomoč v bolezni, da sem bila obvarovana operacije.

Kdo more postati pomožna misijonarka?

Za pomožne misijonarke so sposobne gospodične z višjo ali tudi navadno šolsko izobrazbo. Imeti morajo pravi redovni poklice ter biti pripravljene iz ljubezni do Boga z vso vnemo delati za razširjenje sv. evangelija ter se v junaški samoodpovedi, ponižnosti in pokorščini posvetiti rešitvi duš.

Natančnejše podatke nam nudi brošurica: »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Dobi se pri Klaverjevi družbi v Ljubljani, Metelkova 1. — Cena 4.50 Din.

